

NEKONEČNÉ KONČINY

Píseň utonulých bohů – Kniha třetí

PASCALE LACELLE

NEKONEČNÉ KONČINY

Trilogie *Píseň utonulých bohů*

PASCALE LACELLE

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © 2026 by Pascale Lacelle
Jacket illustration © 2026 by kotoffei/iStock,
DaryaGribovskaya/iStock, and olegback/iStock
Jacket design © 2026 by Greg Stadnyk
Map illustrations © 2023 by Francesca Baerald
Original English language edition copyright © 2026 Simon & Schuster
Children's Publishing Division
Translation © 2026 Barbora Kneblová
Czech edition © 2026 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha
Published by arrangement with Margaret K. McElderry
Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

Nekonečné končiny

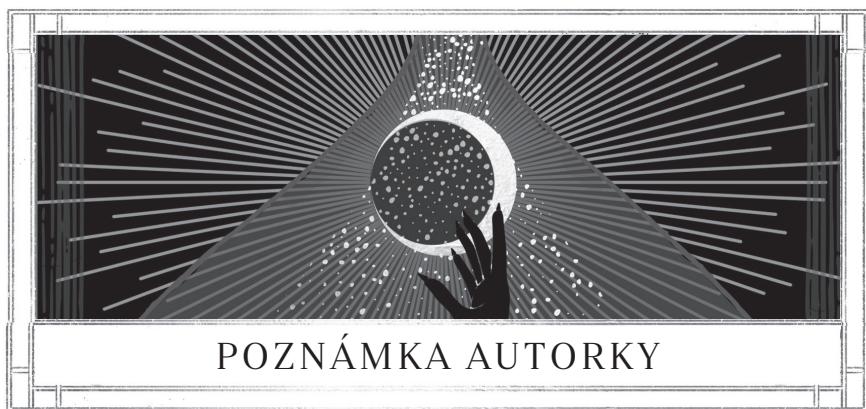
Z anglického originálu *Infinite Shores* přeložila Barbora Kneblová
Redigovala Eva Klimentová
Korektury Marie Teplá
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v Praze roku 2026
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-276-1456-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

MÉMU DRAHÉMU ČTENÁŘSTVU,
KTERÉ SE SE MNOU PLAVILO DO DALEKÝCH KONČIN.
TĚŠÍM SE, KAM NÁS VLNY ZANESOU PŘÍŠTĚ.

A PRO KOHOKOLI, KOMU SE NEDAŘÍ
NAJÍT CESTU Z TEMNOTY: DOUFÁM,
ŽE NEZAPOMÍNÁTE, ŽE SVĚTLO VŽDY
NAKONEC PŘIJDE. *POST TENEBRAS LUX,*
ITERUM ATQUE ITERUM.

Vezměte prosím na vědomí, že tato kniha obsahuje a zobrazuje mnoho náročných témat, například smrt, zármutek, pocity viny, cejchování/tetování, tělesný horor, myšlenky na sebevraždu, pouštění žilou, sebepoškozování, alkohol, násilí, magický ústav / magické vězení a mučení. Pokud vás v kteroukoli chvíli bude obsah rozrušovat nebo ve vás bude vyvolávat tíživé pocity, dejte si prosím přestávku a vraťte se ke knize, až když se na to budete cítit připraveni. Vaše duševní pohoda je důležitá.

Dovermerské
jeskyně

ALDRYNSKÁ

MAJAK

pláž za odlivu

SKLENÍKY

UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ
DORŮSTAJÍCÍHO
MĚSICE

UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ
NOVOLUNÍ

UBYTOVÁNÍ MLADŠÍCH
STUDENTŮ

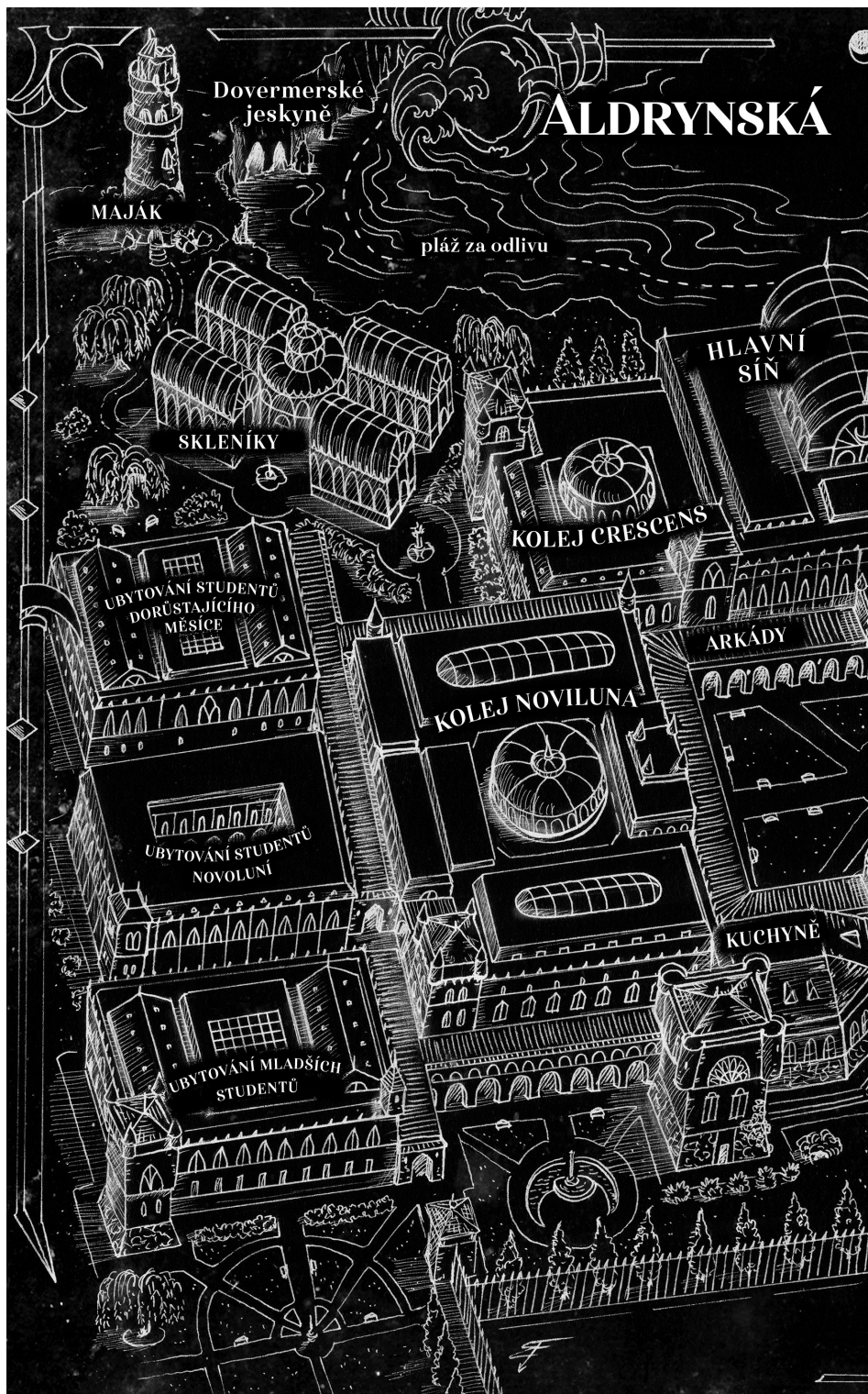
KOLEJ CRESCENS

KOLEJ NOVILUNA

HLAVNÍ
SÍN

ARKÁDY

KUCHYNĚ

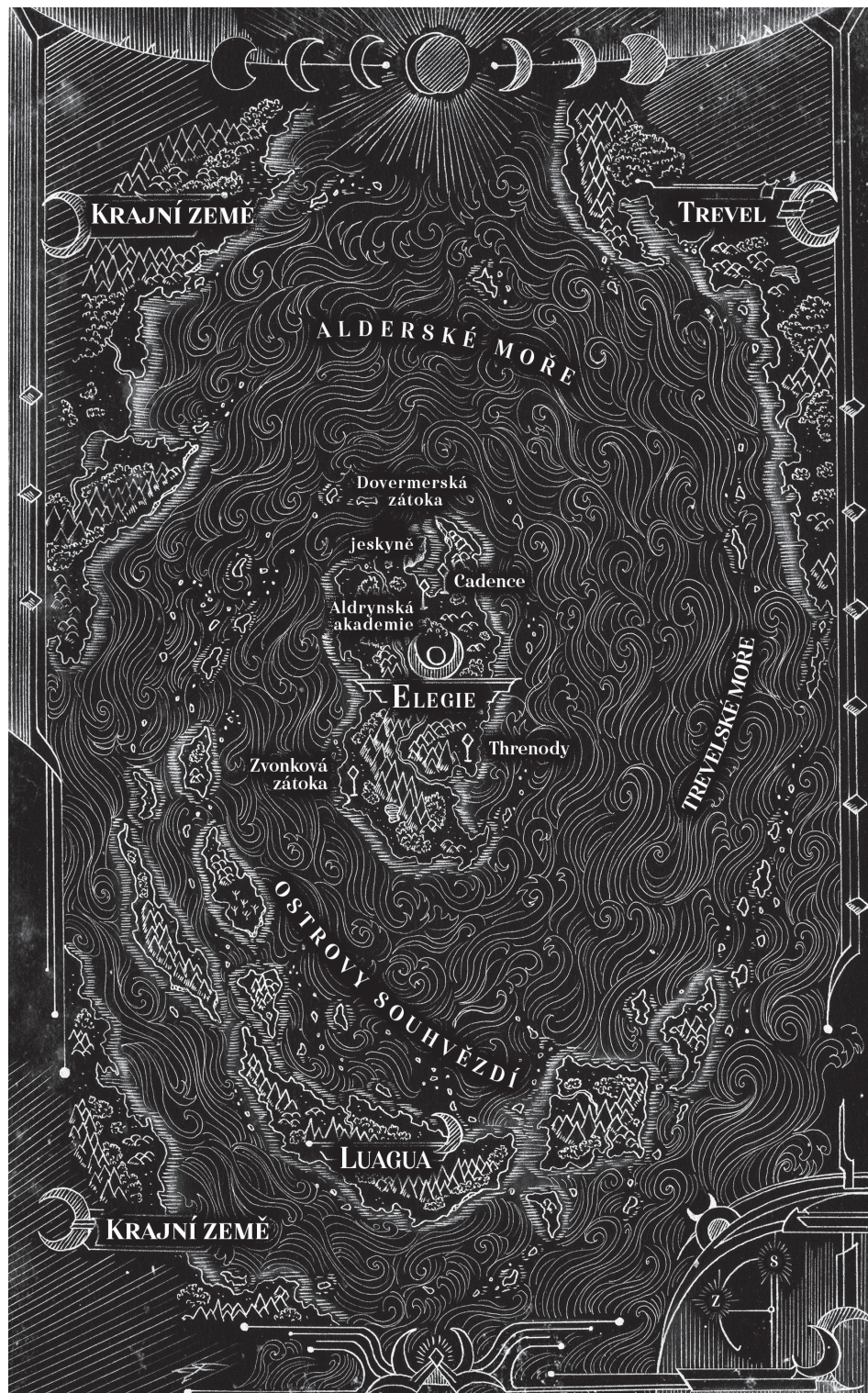

AKADEMIE

ALDESKÉ MOŘE

cesta do Cadence

KRAJNÍ ZEMĚ

TREVEL

ALDERSKÉ MOŘE

Dovermerská
zátoka

jeskyňe

Cadence

Aldrynská
akademie

ELEGIE

Threnody

Zvonková
zátoka

TREVELSKÉ MOŘE

OSTROVY SOUVĚZDÍ

LUAGUA

KRAJNÍ ZEMĚ

S

Z

The background features a central sunburst with numerous thin lines radiating upwards and downwards. Several crescent moons are positioned around the sunburst, some on the left and some on the right. A rectangular frame with a double-line border encloses the text.

Posvátné lunární domy

a magická zaměření dle přílivu a odlivu

DŮM NOVOLUNÍ

kolej Noviluna

LÉČITELÉ (*příliv*)

- schopnost uzdravovat sebe i ostatní

JASNOVIDCI (*odlív*)

- dar věštění a jasnovideckých vizí

STÍNOVODI (*příliv*)

- schopnost vidět za závoj, promlouvat s dušemi zemřelých

TEMNONOŠI (*odlív*)

- ovládání tmy

DŮM DORŮSTAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Crescens

ŽIVODÁRCI (*přílív*)

- schopnost pomáhat rostlinám a malým organismům růst a přetvářet je

PODMANIVCI (*odlív*)

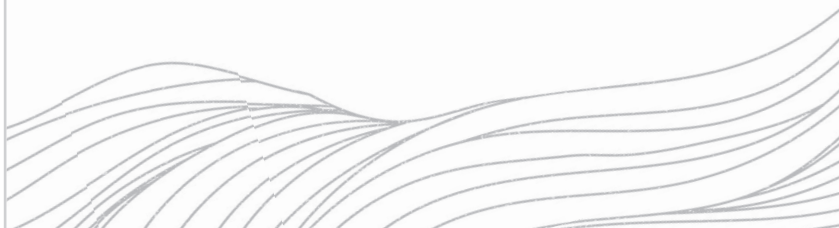
- podmanivost, charisma a schopnost ovlivnit ostatní

ZESILOVAČI (*přílív*)

- schopnost zesílit dosah a účinek jiných magických schopností

SLOVOTEPCI (*odlív*)

- schopnost zhmotnit věci v bytí

DŮM ÚPLŇKU

kolej Pleniluna

DUŠEZPYTCI (*příliv*)

- schopnost empatie, manipulování s emocemi, vidění aury

ŠTÍTOTVŮRCI (*odlív*)

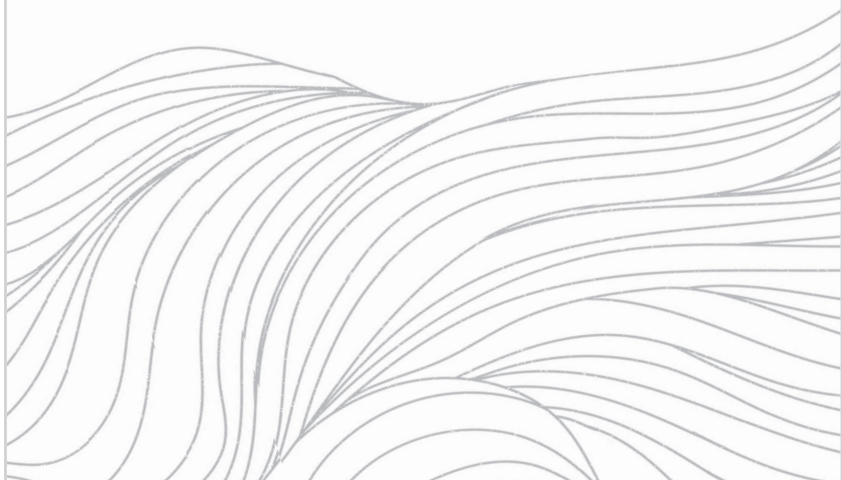
- schopnost tvořit obranná kouzla a ochrannou magii

OČIŠŤOVAČI (*příliv*)

- schopnost provádět očistu, vyrovnávat energie

SVĚTLONOŠI (*odlív*)

- ovládání světla

DŮM UBÝVAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Decrescens

SNIVCI (*přílív*)

- ovládání snů, cestování sny, schopnost navodit spánek

ROZPLÉTAČI (*odlív*)

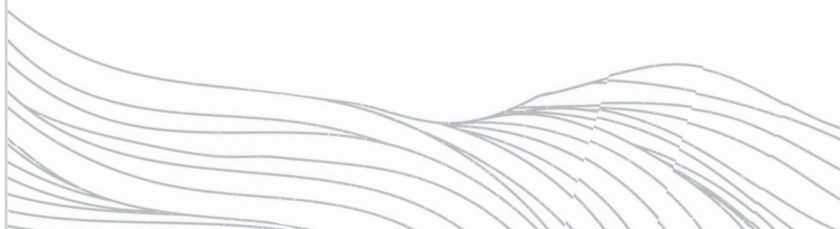
- schopnost odhalovat tajemství, rozluštit šifry, prolomit ochranná kouzla a zaklínadla

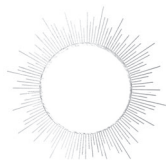
PAMĚTAJOVÉ (*přílív*)

- schopnost vidět vzpomínky a měnit je

SMRTONOŠI (*odlív*)

- schopnost ukončit život, dotek smrti

DŮM ZATMĚNÍ

kolej Obscura

Zatmění Měsíce vytváří variace
na klasickou lunární magii

Zatmění Slunce vytváří nové vzácné dary
přesahující klasickou lunární magii

ČÁST I.
FALEŠNÝ
BŮH

Kdysi žil jeden učenec, který se považoval za svatého. Byl obdařen jistým druhem vzácné magie, kterou ostatní považovali za prokletí, on však věděl, že je ve skutečnosti požehnáním. Schopnost, jež mu měla pomoci stát se zachráncem, kterého jeho svět tak naléhavě potřeboval. Neboť on spatřil konec, jenž měl přijít se slábnutím magie, konec, který zničí jeho milované břehy, a věřil, že pouze on tomu může zabránit.

Nesl tíhu této zodpovědnosti se spravedlivým zápallem. Odešel z vysoké školy, která ho zformovala, a vydal se na cestu napříč světy jako světec, jenž se vydává plnit své posvátné poslání.

Pouť však nakonec jeho svatost poskvřnila. Stal se netvorem, s chutí tak nenasytnou, že mu nestačily ani nejvybranější a nejbohatší životní síly, jež hltal. Zdálo se, že čím více se krmil mocí, tím více po ní bažil. A ve chvíli, kdy vstoupil do světa bohů, onoho místa ve středu všech věcí, které tehdy ještě nebylo mořem popela, ale svěžím rájem, po ní doslova prahl.

Když spatřil mocné bohy, jak tam přebývají v bezpečí před hnilobou, která postupně pohlcovala světy, o něž prý pečovali, jeho touha se vyhrotila v záštiplnou žádost. Nezasloužili si toto útočiště plné míru ani fontánu v jeho středu, jež přetékala tak lahodnou energií, nebeským nektarem tak čistým a hojným, že by mohl ukončit veškeré utrpení, pokud by odtud mohl volně proudit.

Bývalý učenec, nyní proměněný v netvora, o chamtivosti něco věděl, věřil však, že jeho úmysly nejsou tak sobecké jako úmysly těchto pozlacených bohů zahálějících na pozlacených trůnech. Pokud by jejich moc patřila jemu, štědře by ji sdílel s podvyživenými, hladovějícími

a věčně dychtivými, protože věděl, jaké to je, když člověk touží po místě u stolu.

Co však jeden vyprahlý netvor zmůže proti čtyřem neustále sytým bohům? I nejmazanější dravec ví, že neporazí smečku vlků čtyřikrát větší než on sám. Pokud by je však odřízl od zdroje energie a zabral si fontánu pro sebe, mohl by mít šanci.

Zpočátku v nich budil zvědavost. Neobvyklý návštěvník je zaujal, vycítili v něm neuvěřitelné, protichůdné síly – vlnodějnou krev, kterou považovali za vymýcenou ze světa, a sjednocené útržky menšího božstva, o němž si mysleli, že nikdy už znovu nebude celé. Nevěděli, co si s ním počít, a tak mu kladli otázky a zkoumali ho jako podivnou kořist.

Přišel jsem vás požádat o pomoc, prohlásil netvor a uklidňoval bohy pomocí lží, jimž kdysi věřil, když byl ještě pouhým učencem, který se považoval za svatého a žádal ty, již byli svatější než on, o pomoc se záchranou světa.

Jenže tyto lži sloužily k odvedení pozornosti. Nechtěl jejich pomoc, chtěl se jimi stát. A tak, než ho stačili zastavit, vstřebal do sebe sílu jejich fontány.

Chutnala na jazyku jako ambrózie, božství mu zaplavilo žíly. Čím více bral, tím více se bohu podobal. Čtyři skuteční bohové zatím slábli, jejich moc ubývala, neboť živila tu jeho.

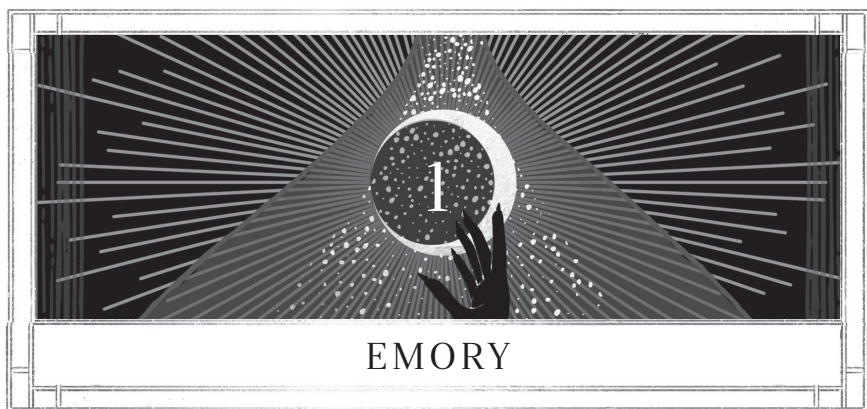
Než je však mohl zničit, než z nich stačil vysát i poslední kousíček božství, zmizeli.

Svět se otrásl jejich odchodem a v následném tichu tento skoro bůh zjistil, že je pouze *téměř* božský, *ne zcela* vznešený. Že jeho proměna v boha nenastala, neboť svou hostinu nedokončil. A nyní zde byl uvězněný s očekáváním

hladu, který se měl nevyhnutelně vrátit, a téměř vyčerpanou fontánou, ze které tekl pouze slabý pramínek.

V tu chvíli věděl, že se nikdy nestane skutečným bohem, dokud nedokončí, co započal. Dokud nezabije ty zbabělé bytosti, které vládly živým, a nenahradí je jako jediný pravý bůh.

KAŽDÝ SEN, KTERÝ SE EMORY POSLEDNÍ DOBOU zdál, se nevyhnutelně proměnil v noční můru.

Nezbyla jí ani jediná poklidná vzpomínka, kterou by neposkvřila temnota. Když se jí zdálo o domově, otcův maják pohlcovalo moře a jeho kosti klesaly do Hlubin. Když se jí zdálo o Aldrynu, všichni studenti, kteří dříve bývali jejími spolužáky, se dožadovali její smrti a obviňující sykot, že je *Vlnolapka* a *znovuzrozený Stín*, ji bolel jako rány bičem na kůži.

Když se jí zdálo o třech rozesmátých dětech hrajících si na pobřeží, rackové nad nimi bezvládně padali do vody a moře vtahovalo děti do své hloubky. Emory zoufale volala Baze a Romie, zatímco se jí plíce plnily vodou, ale proud každého z nich nesl jiným směrem a ona věděla, že už je nikdy nespatří.

Dnes se Emory zdálo o Přesýpacích hodinách. Ne tak, jak vypadaly ve skutečnosti – jako štíhlý stalagmit a stalaktit přecházející jeden ve druhý –, ale tak, jak se jí často zjevovaly ve spánku. Jako opravdové přesýpací hodiny, stříbrné, vysoké a plné jemného černého písku, který se sypal z jedné protáhlé baňky do druhé.

Kráčela po vlhkém, kluzkém povrchu Dovermeru, blížila se k nim a připadalo jí, jako by tu už byla potisící. Při každém kroku v jejích šlépějích vyrůstaly květiny. Narcisy, slézové růže, orchideje, máky. Když přejela prsty po stěně jeskyně, pod jejím dotekem rašily šlahouny popínavých rostlin. Ve vlasech jí hrál jemný vánek a jeho zvuk jí zněl v uších jako hudba. Všude kolem ní tančily jiskřičky jako žhavé uhlíky nebo světlušky v létě na louce a prozařovaly tísnivou temnotu.

Emory, Emory.

Přesýpací hodiny ji volaly. V jejich spodní části se otevíraly dveře, otvor, kterým černý písek kroužil, klesal a mizel, až se úplně vytrácel. Emory přiložila dlaně na chladné sklo. V baňkách se shromáždily stíny a zvířily písek, jako by se uvnitř zvedl poryv větru. Černý písek se třeptil jako hvězdy ve tmě a přeskupoval se do čehosi matně povědomého. Když se stíny rozplynuly, v přesýpacích hodinách bylo vidět uvězněný strom zabírající celý jejich vnitřek. Jeho větve, plné zdravých zelených listů, vyplňovaly horní baňku a kmen měl vtěsnaný do úzkého prostoru vedoucího do spodní baňky, kde se kroutily a proplétaly mrtvě vypadající kořeny, které vyrůstaly z kmene.

Emoryina ruka se sama od sebe pohnula, sevřela v pěst a s úderem prorazila sklo.

Strom se opět rozplynul na černý písek a stíny – ty vytryskly z rozbitého skla jako vybuchující hvězda. Emory si chtěla zakrýt oči, ale nedokázala odtrhnout pohled, zatímco se stíny, písek a sklo stahovaly zpátky, aniž by se jí dotkly, a zhmotňovaly se do tvaru, který velmi dobře znala.

Umbra se strašlivou korunou z obsidiánu.

Sidraeus. Božstvo, které kdysi nazývala Stín.

Emoryino spící vědomí v jeho přítomnosti zbystřilo. Už to nebyl pouhý bezmyšlenkovitý sen. *Snila* a její magie Ubývajícího Měsíce způsobila, že se náhle ocitla plně při smyslech.

Zaplavila ji vlna strachu jako adrenalin. Už nějakou dobu se pokoušela najít Sidraea ve snech, avšak bez úspěchu. A nyní se objevil tady.

Bylo zvláštní potkat ho v podobě umbry, tolik si zvykla vídat ho s Keiranovou tváří. Sidraeus ho ovládl, aby mohl uniknout ze spánkové krajiny, kde ho po staletí věznil mocný bůh, jenž vládl říši spánku a smrti. Nyní byl Sidraeus uvězněný znovu, v temnotě mezi hvězdami, bez těla, poté co přišel o svou schránku.

Tehdy jej Emory spatřila naposledy. Když se v Keiranově těle vrhl mezi ni a Cornuse Clovera, zachránil ji před smrtícím úderem, který ukončil Keiranův život – tentokrát nadobro – a zanechal Sidraea v podobě umbry s korunou, jež před ní nyní stála.

Zdálo se, že ji nepoznává. Nebo pokud ano, jakékoli nejisté příměří, k němuž dospěli, zmizelo ve chvíli, kdy se jeho ruka ze stínů vyvrstila vpřed a sevřela ji kolem krku.

Emory sebou trhla a její tělo ztuhlo. Nebyla si jistá, zda se bojí božstva, jež se nad ní tyčí, nebo ozvěny Keirana, kterou v ní to gesto vyvolalo. „Sid-Sidraee,“ zachroptěla, zatímco se jí jeho drápovité ruce zatínaly hlouběji do kůže. „Pusť mě.“

Jeho bezedné oči si ji vychutnávaly a hluboko v nich se mihotal plamen nenávisti.

To kvůli tobě jsem tady, Vlnodějko. Proč bych tě neměl zabít?

Neměl ústa, jimiž by mohl mluvit, jeho slova se ozývala Emory přímo v hlavě. Hovořil jazykem, který zněl drsně i nadpozemsky krásně zároveň. Byla si jistá, že jej už někdy slyšela, ale až dosud mu nerozuměla. Sevřel stisk a ona zápasila s rukou, která ji škrtila. Nahmatala cosi, co působilo jako holá kost, a stíny vířící okolo jí ochromovaly prsty chladem.

„Prosím,“ vyhrkla bolestivě. *Uboze.* „Potřebuješ mě.“

V hlavě se jí ozval mrazivý smích. Plíce jí hořely palčivou touhou po vzduchu. Začínalo se jí zatmívat před očima

a doopravdy věřila, že ji v tu chvíli zabije. Stane se věčným spáčem? Zůstane její vědomí vězet mezi hvězdami, zatímco její tělo bude dlít ve skutečném světě, prázdné, dokud nakonec nezchradne?

Najednou ji umbra pustila. Emory zalapala po dechu, chytila se za krk a pokusila se odplazit od tyčícího se Sidraea dál. Stíny kolem něj se prodloužily a následovaly ji. Ovinuly se jí kolem pasu, jako by jí chtěly zabránit v útěku.

Opět se jí v mysli ozval jeho hlas: *Tuto hru už jsme jednou hráli a ty jsi mě nechala zajmout. Zradila jsi mě, a přesto jsem se rozhodl se pro tebe obětovat.*

„Nikdy jsem to po tobě nechtěla.“ Její hlas zněl chraplavě, v hrdle ji pálilo každé slovo. „Navíc ty jsi mě zradil jako první. Chtěl jsi mě přimět odčerpat všechnu sílu fontány bohů k tobě, a přitom jsi věděl, že by mě to zabilo.“

Škoda že stále ještě dýcháš. Drazé jsem za to zaplatil. Překrucuj si to, jak chceš, Vlnodějko, ale jsi mi dlužna. Drápovitý prst ze stínu se letmo dotkl podlitin na jejím krku. Výhrůžka. Slib. Bud' si jista, že najdu způsob, jak si ten dluh vybrat.

Strach jí pronikl až do kostí. Možná vůbec poprvé se Sidraea doopravdy bála. Jako by se vytratily veškeré zbytky lidskosti, které v něm kdy zahlédla. Jako by o ně přišel, stejně jako přišel o své tělo. Nestál před ní Sidraeus, ale Stín Zkázy, nemilosrdné božstvo, o kterém slýchala vyprávět příběhy.

Uvědomila si, že už se nenacházejí ve snovém Dovermeru, ale v černé, trpytivé krajině spánku, až na ně dva úplně prázdné. Zamrazilo ji. Nebylo tam nic než tma a hvězdy, přesto jí však připadalo, že na ně upírá pohled tisícero očí a že v neexistujícím vánku šeptá nespočet hlasů. A ty hlasy volaly její jméno.

Duše mrtvých jsou neklidné, poznamenal Stín. Jak jen dychtí, aby ses k nim připojila.

Prudce se obrátila k jeho bezednému pohledu. Vírící stíny okolo něj ustoupily, až bylo vidět jen kostlivý obrys jeho žeber, propast prostírající se mezi nimi a obsidiánovou věc, která tepala uprostřed. Jeho srdce. Přemítala, zda takto pod vlnící se temnotou vypadají všechny umbry, nebo jestli tuto zvláštnost vykazuje pouze on, jejich král. Božstvo zbavené těla, omezené na tuto bytost, která byla v této dřímající říši stejně tak dozorcem jako vězněm.

„Znamená to, že ses vrátil k převážení duší mrtvých?“ zajímala se Emory.

Dokud je fontána vyčerpaná, nemohu jim pomoci. Ted' není místa, kde by mohli spočinout.

Emory se po zádech plížila mrazivá hrůza. Pokud duše mrtvých nemohou být uloženy ke spánku, pokud Clover vyčerpal všechnu sílu z fontány, vězí všichni tady, na tomhle místě mezi světy? V jakémsi očišči? Možná že kvůli přeplnění pronikají trhlinami mezi světy. Vysvětlovalo by to, proč Emory stále pronásledují duchové, kdykoli používá magii, pomyslela si.

Pověz mi, navštívil tě už jeho duch, nebo mohu předpokládat, že jeho duše hoří v pekelné propasti?

Sidraeův hlas překypoval chladným opovržením a Emory věděla, že má na mysli Keirana.

„Neviděla jsem ho,“ odpověděla. Byla vděčná, že Keiranův duch snad nadobro zmizel. Divila se Sidraeově kruté spokojenosti. Věděla, že mezi Stínem a jeho schránkou neexistovala žádná náklonnost, ale přece se mu vězení Keiranova těla muselo více zamlouvat než to, v němž se nacházel nyní. „Ale o něj mi teď nejde. Potřebuji vědět, jestli jsi něco neslyšel o mých přátelích. O klíčích.“

Emory nevěděla přesně, jak Sidraeovo uvěznění na tomto místě funguje. Zjevně se s ním mohla spojit prostřednictvím snů. Možná se to Romie podařilo také a on s ní mohl mluvit – což se Emory nepovedlo od chvíle, kdy svou nejlepší

kamarádku viděla naposled, když Cloverovy stvůry unesly Romie, Aspen a Tola do moře popela, kde je Clover měl v úmyslu obětovat, aby oživil Atheiu – božstvo známé v Emoryně světě jako Vlňy, opak všeho, čím byl Sidraeus.

Jsou přede mnou skryti, stejně jako jsou skryti před tebou, odpověděl Sidraeus. Na to, jak sklesle se zatvářila, zazněl jeho hlas téměř škodolibě. *Nemůžeš zabránit tomu, co se blíží. Clover je obětuje. Atheia bude znovu celá, já dostanu své tělo zpět a ty –*

„Nenechám své přátele zemřít. Musí existovat způsob, jak Clovera zastavit.“

Sidraeus se krutě, chladně zasmál. *I kdyby ses dostala do světa bohů včas, jak přesně ho hodláš zastavit? Jeho moc je celé moře popela, zatímco tvoje jen smítkem prachu. Nemáš proti němu žádnou šanci.*

Měl pravdu. A právě tenhle zapeklitý problém teď řešili, že ano? Protože proti Cloverovi měl šanci jen Sidraeus a ten vězel tady. Jediný způsob, jak mohl získat svou pravou podobu, bylo oživení Atheie, ale k tomu museli Emoryni přátelé zemřít. Což znamenalo, že dokud je Sidraeus tady, Romie, Aspen a Tol stále žijí. Jenže Clover také.

Musel existovat jiný způsob. Sidraeus to už jednou dokázal, podařilo se mu uniknout z tohoto žaláře tím, že se vkra-
dl do Keiranovy oživené mrtvoly. Pokud potřebovali pouze další tělo...

Emory opět začal mrazit v zádech pocit, že ji někdo pozoruje. Teď už jí byla opravdu zima, všude po těle jí naskákala husí kůže. Nebo se její vědomí začínalo postupně probouzet a chlad místa, kde ležela a spala, jí pronikal do snu. Volal ji zpátky k sobě.

Emory, Emory, šeptaly neviditelné duše mrtvých, jako by se jí snažily sdělit nějaké tajemství. Jako by prahly po její duši.

Sidraeus se stáhl do tmy. *Až budeš připravena splatit svůj dluh, Vlnodějko, víš, kde mě najít.*

Ještě ucítila, jak ji po krku hladí dlouhé stíny, a vzápětí se probudila.

Po temné obloze úsvitu se honily bouře jako zlověstné znamení nadcházejícího dne. Hromy a blesky neustávaly od chvíle, kdy sem přišli, déšť přicházel v nárazových přeháňkách, které se rychle měnily na sněhové, načež se nebe zpravidla vyjasnilo na několik blažených okamžiků slunečního svitu, který však nikdy netrval dostatečně dlouho.

Emory se snažila nemyslet na chlad, který jí pronikal skrze vlhké oblečení až do morku kostí, ale drkotání zubů jí téměř na nic jiného myslet nedovolovalo. Svět byl neobvykle tichý. Ozývalo se jen kvílení větru, vzdálené hromobití a zvuky toho, jak se třásla. Vzhledem k tomu, že měl být plný zpěvu, to působilo znepokojivě.

Emory a ostatní se ukryli pod skalnatým převisem porostlým mechem. Nebyla to přímo jeskyně, ale poskytovala dostatek ochrany před zuřícími živly. Po většinu noci se jim podařilo udržovat oheň. Choulili se kolem něj ve vlněných dekách, které našli v opuštěné vesnici kousek odtud. Spali po dvou pod jednou dekou – Emory s Virgilem a Nisha s Verou –, příliš vyčerpaní z celodenní cesty, než aby se zabývali tím, že mají stále mokré oblečení a skoro prázdné žaludky.

Náhle se ozval zvuk, při kterém všichni ztuhli, ale to se jen Vivyan a Ivayne vracely do jejich provizorního tábořiště. Matka s dcerou, které je doprovázely do tohoto světa – čtvrtého a posledního, než se měli dostat do moře popela. A díkyvlnám, že s nimi ženy šly, protože Emory a její přátelé by se jinak nikdy nedostali takhle daleko. Obě dvě byly dračkoníčky – uměly si na zádech nechat narůst dračí křídla – a také zkušené bojovnice. Ujaly se hlídkování a průzkumu okolí. A nejlepší bylo, že také lovu.

Ivayne zvedla mrtvého králíka a na tváři se jí objevil široký úsměv. „Snídaně,“ prohlásila.

Emory cítila, jak jí při tom pohledu začalo kručet v břiše. Měla takový hlad, že ji smrt roztomilého králíčka netrápila.

Dnes uplynul právě týden od chvíle, kdy dorazili do tohoto světa. Vstoupili sem opravdu velkolepě – když prošli bránou, která vypadala jako kus ledem pokryté skály, spadli přímo do horké vody. Emory si na okamžik pomyslela, že se ocitli v ohňové jámě, v samotném nitru spící sopky, ze které právě vyšli. Teplo se však ukázalo být vlastně příjemné, nešlo vůbec o plameny, ale o vodu tak jasně tyrkysového odstínu, až vypadala nepřirozeně. Vzduch byl naopak naprosto mrazivý.

S námahou vylezli z horkého jezírka na mechem porostlý břeh a ihned zalitovali, že teplo opustili. Tůň se nacházela ve skalnatém pohoří z černého kamene a svěží zelené trávy, kterou sem tam pokrýval sníh. V dálce se bíle trpytily vysoké rozeklané vrcholky hor na pozadí oblohy v barvách hluboké podlitiny – modré, černé a fialové. Nebe rozřal blesk a vzápětí se ozvalo hromobití hrozící rozbít svět na kousky.

Od té doby putovali směrem k onomu vzdálenému pohoří. Tam je vedl kompas, a tak museli předpokládat, že tam najdou poslední dveře – ty, které je přivedou do moře popela, kam Clover unesl klíče. Kde plánoval obětovat Romie, Aspen a Tola, aby přivedl zpět Atheiu.

Zatím k tomu nedošlo. Emory by to věděla s jistotou, i kdyby právě nespátřila Sidraea ve spánkové krajině, protože kdykoli použila svou magii, cítila z velké dálky pouto s klíči, jako by její vlnodějná magie zoufale hledala zdroj, ze kterého by mohla čerpat. Byly stále naživu. Což znamenalo, že Clover buď ještě nenašel strážce – poslední díl Atheie, duši, která má spojit její krev, kosti a srdce –, nebo ho našel, ale vyčkává, ať už z jakéhokoli důvodu.

Zatímco jedli skromnou snídani sestávající z opečeného králíka, Emory vyprávěla svým přátelům o setkání se

Sidraeem. Skutečnost, že Sidraeus stále ještě nezískal svou pravou podobu, všichni považovali za důkaz, že klíče jsou dosud naživu. Diskutovali, snad už posté, proč je Clover ještě neobětoval.

„Vypadá to, skoro jako by na nás čekal,“ prohlásila Nisha zlověstně. Měla ztrhanou tvář a zarudlé oči. „Možná že nás tak láká do moře popela, přesně jako v té knize.“

Jejich pohledy se přes oheň setkaly a Emory se sevřelo srdce. Jestli někdo z nich chápal zoufalství a předčasný zármutek, který cítila, pak to byla Nisha, se kterou Romie před nedávnem obnovila romantický vztah. Některé dny jim připadalo, že nemá smysl pokračovat – že se jim nikdy nepodaří dostat se ke Cloverovi včas, aby mu zabránili zabít Romie a ostatní. A pak by museli truchlit po Romie znovu. Jenže tentokrát by byla pryč nadobro.

„Jestli nás láká do moře popela,“ poznamenal Virgil temně, „tak by člověk čekal, že nám pomůže se tam dostat a nebude nás brzdit na každém kroku těmi popelovými příšerami, co na nás posílá.“

Všichni se podívali na otevřenou divočinu před přístřeškem, jako by čekali, že se zmíněné příšery objeví, protože je přivolala Virgilova slova. Začali jim říkat popelové umbry. Jednalo se o stejná stvoření, která Clover vyvolal ve Sluneční kovárně, umbrám podobné přízraky, které vytvořil z hroudy kostí a prachu.

Popelové umbry se už od jejich příchodu vynořovaly z bouří a temnoty, jako by se zrodily z blesků samotných, a vytrvale na ně útočily. Po Cloverovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu, ale zcela jistě je zdálky ovládal.

A protože ty přízraky byly stvořené z popela, žádná čepel nebo jiná hmotná zbraň je nemohla zastavit. Virgilova smrtonosná magie také nepomáhala – popel už mrtvý byl, takže nemělo smysl zabíjet něco, co už bylo tak jako tak bez života.

Zdalo se, že jen Emoryina magie na ně má nějaký účinek, a i to chvíli trvalo. Použila stejný princip, jako když uzdravila umbry ve spánkové krajině poté, co poprvé prošla dveřmi v Dovermeru. Zrušila jejich existenci. Vrátila popel tam, odkud pocházel.

Bez přítomnosti Sidraea, který dříve mírnil temné důsledky její vlnodějně magie, a bez klíčů poblíž, aby nečerpala jejich magii, si Emory dovolila plně se ponořit do hloubi své síly. Bez jakýchkoli omezení, bez ohledu na vedlejší účinky. Byla ochotná udělat cokoli, aby se k Bráně bohů dostali včas. A už jí ani nevadili duchové, kteří se zjevovali, když svou magii použila. Keiranův duch byl pryč. Stále vídala Lizavetu, Traverse, Jordyna, Liu a všechny ostatní iniciáty selenického řádu, kteří zmizeli v Dovermeru, ale většina duchů, kteří se k ní slétali, neměla tváře, nepoznávala je. Jejich přítomnost jí připadala uklidňující. Téměř.

Duše mrtvých jsou neklidné.

Ze Sidraeových slov jí nepřijemně mravenčilo na kůži.

Zatímco zahlazovali veškeré stopy po tábořišti a připravovali se na další dlouhý den pochodu pod nepřívětivým nebem, Vera si položila kompas na kolena a upřeně na něj hleděla, jako by se pokoušela vrýt si do paměti směr, kterým se potřebovali ubírat. Kompas kdysi patřil Emoryině matce, a přestože nyní vlastně náležel Emory, nechala ho Veře, protože jí připadalo, že její sestřenici na něm záleží více než jí.

Její sestřenici. Emory to stále plně nedocházelo. Pokud z celé této záležitosti vzešlo alespoň něco dobrého, bylo to rozšíření její rodiny. Sblížení se s Verou a dozvídání se všeho možného o Kazanových v ní probudilo pocit, že někam patří. Předtím si ani neuvědomila, že ho postrádá.

Odjakživa bývali s otcem sami, a teď nejenže měla sestřenici, ale i *tři* tety k tomu. Díky Veřině barvitému líčení Emory připadalo, jako by Alyu, Agatu i Avu, tři starší sestry Kazanovy, znala osobně. Agata a Veřina matka Ava stále žily

v Trevelu, zatímco Alya bydlela v Cadence, jen pár kroků od Aldrynské akademie. Emory se divila, že na ni nikdy nenarazila – možná však ano, jen o tom nevěděla.

Vera jí také vyprávěla alespoň to málo, co si pamatovala o Adrianě, nejmladší ze sester Kazanových a Emoryině matce, již Emory znala jako Luce Meraudovou. Slovo *znala* však skutečnost tak docela nevystihuje, protože Emory se se svou matkou nesetkala a vypadalo to, že se s ní také nejspíš nikdy nesetká. Alespoň však pro ni takhle přestala být pouhou bájnou postavou.

„Zase jsme se odchýlili od správného směru,“ prohlásila Vera a zvedla oči k Emory. „Přisahám, že každý útok popelových umber nás o něco víc svede z cesty, kterou máme jít.“

„Tak to je dobře, že máme kompas, abychom udrželi kurz.“

Jakmile vyrazili z úkrytu, rozpršelo se a nad nimi se začalo ozývat hromobití. I když jim nebránily v postupu popelové umbry, zdálo se, jako by samotný tento svět stál proti nim – stavěl jim do cesty sesuvy půdy, náhlé bouře, všechno možné, jen aby postupovali co nejpomaleji.

„Já to tu tak nenávidím,“ zabručel Virgil při chůzi. Cítili se sklíčeně, byli promrzlí a při představě dalšího dlouhého dne před sebou už předem vyčerpaní.

Emory s ním musela souhlasit. Tento svět by mohl být krásný, kdyby nebyl tak pustý. Během týdne, který zde strávili, nepotkali ani živáčka. Sice narazili na jednu vesnici, ale byla opuštěná a z velké části zničená nějakou bouří, nebo možná něčím horším, jako jsou popelové umbry.

Ticho, prázdnota, zuřící bouře... působilo to ubíjejícím dojmem. Zvláště když pohoří, ke kterému putovali, vypadalo stále stejně vzdáleně.

Zdálo se však, že dnes se jim dostane trochu oddechu.

Okolo poledne se Ivayne vrátila z průzkumné výpravy. Křídla měla rozvinutá a na tváři jí hrál úsměv. „O kus dál je přístřešek, ne moc daleko. Nějaká zřícenina.“

Tento objev nemohl přijít ve vhodnější chvíli – právě je začalo bičovat krupobití. Zřícenina se nacházela na úpatí vodopádu, naplň ponořená v rozvodněné řece, jež se vinula pustou krajinou. Bylo to působivé místo – stály tam masivní tesané sloupy a polámané sochy, cosi, co vypadalo jako svatyně. Jednu ze zdí, která stále držela, zdobili vytesaní koně a vysoké vrcholky hor v oblacích.

„Vypadá to, že by to mohl být chrám,“ poznamenala Vera s úžasem.

Emory cítila, jak pod nimi proudí dráha země, zkažená Cloverem. Dávalo smysl postavit chrám celestiálům, obdobě božstva jménem Atheia v tomto světě, na takovém zdroji síly. Zůstala mu část stropu, která je chránila před krupobitím. Nepronikalo k nim ani kvílení větru. Panovalo tam skutečné ticho, díky čemuž si Emory uvědomila, jak si její uši natolik zvykly na neustálý vítr, že už ho v podstatě neslyšela. Bylo to děsivé. V duchu slyšela šepot ze své noční můry, duše mrtvých volající její jméno.

Emory, Emory.

Náhle se ozval ohlušující praskot, jako by pukala země. Blesk zasáhl vodopád pouhých několik kroků od chrámu. Ivayne hned tasila meč pro případ, že by se objevily popelové umbry, přestože proti těm příznakům byl k ničemu. Emory se rychle postavila k drakoničce a připravila si magii. Oblohu rozčísł další modravý blesk, neobjevila se však ani jedna popelová umbra.

Objevilo se něco jiného.

Na protějším břehu řeky seděl na sněhobílém koni jakýsi člověk. Emory nejprve napadlo, že je to Clover, ale postava vypadala mohutněji, jako by patřila zkušenému válečníkovi. Měl na sobě tmavomodrý kabátec se stříbrnými výšivkami ve tvaru blesků a poryvů větru a přes ramena přehozený těžký plášť s kapucí staženou do čela. Rukama v rukavicích svíral otěže koně, který měl opeřená křídla,

stejně jako bytosti vytesané do zdí zborceného chrámu. Byl právě tak nádherný a éterický, jak by si Emory okřídleného koně představovala.

Až na jeho oči. Ty zely prázdnotou, tmavé dutiny obklopené spletení černých žil, které se táhly po celé jeho hlavě a krku a hyzdily mu i nádherná křídla. Jako by byl zkažený zevnitř. Přízračná, pokřivená verze toho, čím kdysi býval.

Člověk zvedl ruku k nebesům a zachytil blesk, který se proměnil na strašlivé kopí. Jediným mrštným pohybem jím vrhl po chrámu. Prolétlo kolem Emory tak těsně, že cítila, jak jí ožehlo tvář, a zabodlo se do jednoho ze zdobených sloupů, kde praskalo a jiskřilo, až se nakonec rozplynulo v oblaku dýmu. Z dýmu se vynořil další muž v podobném oděvu držící meč z blesku. Našlapoval tak tiše, že si ani nevšimli, kdy vešel do chrámu z opačné strany.

Vivyan se na něj vrhla s válečným pokřikem a její kovový meč se s burácivým řinčením srazil s jeho mečem z blesku. Zasáhl Vivyan do ramene a ona vykřikla. Vzduch prostoupil pach spáleného masa. Než však Emory stačila vymyslet, jak jí pomoci svou magií, a než kdokoli z nich stačil muže pronásledovat, na chrám se snesla horda popelových umber rychlejších než vítr. Muž zmizel mezi nimi, vzápětí však s nadlidskou silou přeskočil řeku a usadil se na okřídleném koni za druhým válečníkem.

Zatímco Ivayne a Vivyan bezvýsledně máchaly meči proti hordám popelových umber, které obklíčily jejich skupinu, Emory se otevřela síle dráhy země. Po kůži se jí roztančily stříbrné žíly. Cítila, jak v ní žhne síla, jak jí proudí jako chladný žár vzdálené hvězdy, a uvolnila své zábrany, aby popelové umbry zničila.

Pokusila se dosáhnout ještě dál, ke dvěma mužům za řekou, ale cítila, jak vyhořívá, jak se příliš rychle vyčerpává. Popelové umbry kolem ní padaly k zemi, zdálo se však, že se zvedají další a další. V dálce cítila volání částí Atheie, krve,

kostí, srdce a duše, jenže byly příliš daleko, a navíc jí připadalo, že jsou od ní jakýmsi způsobem odstíněny.

Dráha země se hnala skrze Emory obrovskou silou. Vyrojili se kolem ní duchové. V ústech cítila krev, v uších slyšela něčí křik – svůj vlastní? – a vnímala, jak se jí zatmívá před očima, jak se o ni pokouší bezvědomí a snaží se ji stáhnout do temnoty.

Náhle se rozezněla hudba.

Kdosi zpíval, hlasitě a čistě, tak nádherně, až z toho bolelo u srdce. Tmavá obloha nad nimi se rozestoupila, sluneční paprsky pronikly skrz, aby zahnavy to, co zbývalo z popelových umber. Zdálo se, že se na tom světle rozpadají na prach.

Emory bezvládně padla k zemi. Než ji temnota stačila pohltit, pátravě pohlédla ke břehu řeky, ale dva muži už tam nebyli. Jejich pekelný oř je nesl směrem k temnému nebi.